

Inderster tilfuges til yderligere at deeltage i Sneekastningsarbejdet, imod at de derfor erholde en passende Godtgjørelse af mindst 24 fl . om Dagen, hvilken Godtgjørelse udredes af Communen, forsaavidt den ikke bliver at udrede af Finantserne for Postroternes Vedkommende.

§ 2.

I Kjøbstæderne og paa deres Grund paahtler Sneekastningsarbejdet, forsaavidt det ikke udføres efter Accord for Kæmnerkassens Regning, samtlige Beboere, der holde egen Dug og Disk eller drive selvstændigt Erhverv.

I et over de Sneekastningspligtige snarest muligt af Communalbestyrelsen affattet Regulativ bestemmes det, i hvilket Forhold og i hvilke Omgange Arbejdet skal fordeles, ved hvilken Fordeling de Vedkommendes Grundskyld, Hartkorn, Folkehold, Næring og øvrige Leilighed skulle tages i Betragtning.

En Dags Kjørsel til Sneekastning regnes lige med 3 Gangdage.

§ 3.

De, som udeblive fra Sneekastningsarbejdet eller ikke udføre dette forsvarligt, have, foruden at betale det for deres Regning gjorte Arbejde, at bøde for en Spanddag 2 Rd. og for en Gangdag 64 fl .

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Paa Rigsdagens 8de Sæstion blev af Folkethingsmanden for Svendborg Amts 6te Valgfreds indbragt et Forslag til en Lov om den almindelige Forpligtelse til Sneekastning (sfr. Anhanget til Rigsdagstidenden, „Lovforslag“ under XL, Sp. 313—314). Dette Forslag blev af Thinget ved første Behandling henvisst til et Udvalg, som udarbejdede et nyt Udcast, der vel indeholdt en Deel Tillæg til og Forandringer i det oprindelige Udcast, men dog i det Hele hvilede paa samme Grundlag. Da Rigsdagen imidlertid blev sluttet kort efter,

at Udvalget havde afgivet sin Betænkning, kom Sagen ikke til videre Behandling i bemeldte Sæstion (see Rigsdagstidenden Sp. 222—223 og Sp. 882—902, samt Udvalgets Betænkning i Anhanget Sp. 339—344, XXVIII). I Rigsdagens 9de Sæstion blev det af nysnævnte Udvalg udarbejdede Lovudkast paa ny indbragt i Thinget af samtlige Udvalgets der tilstedeværende Medlemmer (Anhang „Lovforslag“ XXXVII, Sp. 763—766), og blev det ved første Behandling vedtaget, at Udcastet skulde nyde Fremme. Sæstionen sluttedes imidlertid, uden at Udcastet kom til 2den Behandling, hvortil dog fremkom forskellige Endringsforslag (sfr. Rigsdagstidenden Sp. 572—573 og Sp. 649—678).

Efter de ved Sagens Behandling i Rigsdagen fremkomne Øttringer maa Ministeriet antage, at der føles Trang til en saadan Forandring i de nugjeldende Bestemmelser om Sneekastningsbyrdens Fordeling, at en større Ligelighed deri kan opnaaes. Ministeriet har imidlertid ikke kunnet slutte sig til det nysnævnte Udcast, navnlig forsaavidt det derved er tilfugtet at gjøre Hartkornsansættelsen — eller for Eiendomme uden Jord Bygningernes Assurancesum efter en bestemt Regel converteret til Hartkorn — til den principale Norm for Sneekastningsbyrdens Fordeling paa Landet og derhos at ordne hele Forholdet efter almindelige Regler, som i alt Fald i deres Hovedtræk (sfr. bemeldte Udcasts § 8) skulle følges overalt. Man maa nemlig holde for, at Hartkornsansættelsen, skjøndt den selvfolgelig maa tages i Betragtning som et væsentligt Moment ved Sneekastningsbyrdens Fordeling, dog ikke — selv med den i § 6 af oftnævnte Udcast foreskrevne Modification — egner sig til at være det udelukkende Grundlag for denne Fordeling. Mod at tillægge Hartkornsansættelsen en saadan Betydning, er der ogsaa fremsat Indsigelser saavel under Sagens Behandling paa Rigsdagen, som i forskjellige af de Erklæringer, hvilke Ministeriet med Hensyn til det oftmeldte Lovudkast har indhentet fra samtlige Amtsræd. I disse Erklæringer er derhos lagt saa stor Vægt paa hver enkelt